

PRO VŠECHNY PŘÁTELE, ZNÁMÉ A PŘÍZNIVCE KMENE WABASH

VŠEZVĚST

ROČNÍK III.

ČÍSLO 9

LISTOPAD 2004

1. ÚVODNÍK.....	3
2. Z POSLEDNÍCH KMENOVÝCH AKCÍ.....	3
• Štrúdlování 2004.....	3
• Zabij si svého HUSITU na Vikštejně (31. 10. 2004).....	5
3. Z NAŠICH (VAŠICH) SOUKROMÝCH AKTIVIT.....	6
• Terezín.....	6
• Bulharsko (30. 8. – 18. 9. 2004).....	7
• První kmenová svatba.....	12
• Dávýho & Gabky svatba.....	14
4. PRO NAŠE NEJMENŠÍ.....	14
• Morseovka.....	16
5. VYROBTE SI ADVENTNÍ VĚNEC.....	17
• O adventu.....	17
6. KAMENÁKY.....	20
7. DRBÁRNA.....	21
8. PŘEČTĚTE SI.....	23
• Arkady Fiedler – Malý Bizon.....	23
9. PONEKUD ŠOKUJÍCÍ PŘÍSPĚVKY K ZAMYŠLENÍ.....	23
• Big big problém.....	23
• Jaký si <i>je</i> udělaš, takový <i>je</i> máš.....	25
• Užij si weekend.....	26
10. HUDEBNÍ RUBRIKA.....	27
11. SERIÁL.....	27
12. MINISOUTĚŽ.....	27
13. ZPRÁVY Z KMENOVÉ RADY.....	28
14. CO NEBYLO KAM ZAŘADIT.....	29
• Ahoj, klubovno!.....	29
• Jak měl náčelník 33 let.....	30
• Půlkolóna.....	31

1. ÚVODNÍK

Nebudu tady dlouze potit nějaké nesmysly, jen bych chtěla poděkovat členům redakční rady za dodané příspěvky, zvláště pak těm, kteří jsou již natolik soběstační, že sami přijdou s nějakým dobrým nápadem a jsou navíc schopni ho v dohodnutém termínu zrealizovat a doručit. Děkuji však koneckonců i ostatním, z nichž jsem nakonec něco pomocí většího či menšího nátlaku „vyrazila“, mrzí mě jen ti ostatní, kteří o sobě nedávají vědět, a prosím jen, aby mě někdo zralejší aktuální situace informoval, kolik si mám připravit svíček jako správný pozůstalý.

Děkuji

Pokud se někomu zdá, že mu tady budou scházet některé rubriky, pak je to třeba tím, že bohužel redaktori buď nepracují, nebo rubriku bojkotují. Tak třeba rubrika doporučující plnění některých činů bude zase obnovena až v dalším čísle, ale prý bude mít o to kvalitnější podobu, spolupracují na ní Pažout a Tom.

Jinak mám ještě pro čtenáře možná pozitivní zprávu, že od příštího čísla se možná změní šéfredaktor, možná bude časopis vycházet častěji a kdoví, co možná ještě nový šéfredaktor všechno vymyslí.

Blecha

2. Z POSLEDNÍCH KMENOVÝCH AKCÍ

- Štrúdlování 2004

Letošní štrúdlování proběhlo v sobotu 2. října a bylo trochu jiné oproti ostatním ročníkům, protože se konalo konečně v naší nové klubovně v Michálkovicích. Rodiče si mohli prohlédnout, na čem jsme tak dlouho pracovali, i jak to vypadalo na začátku,

Štrúdl číslo 13 zvítězil.

protože Dávy to dokumentoval celou dobu a připravil pár fotek na nástěnku. Klubovna je trochu menší než v Ymce, tak jsme měli trochu obavu, jak se tam vejde, ale nakonec se to zvládlo dobře. Počasí bylo krásné, a tak jsme přijímání štrúdlů do soutěže a vyhodnocování umístili ven a v klubovně jsme seděli a povídali s rodiči a dalšími účastníky a samozřejmě jsme postupně likvidovali přinesené štrúdlky. Mezi soutěžícími se letos poprvé objevily nové tváře - Waštewin, Keny a Quido. Dokonce donesli 2 štrúdlky - Keny měl ostravský a Waštewin pražský. Porotu jsme letos trochu obměnili, protože každý máme trochu jiné chuťové buňky, tak aby třeba měl šanci na vítězství zase někdo další. Předsedou poroty se

tentokrát stal Tom a další členové byli Kvítko, Pažout a Radek. Museli vybírat ze 16 výrobků a to asi nebylo vůbec lehké, protože později tvrdili, že už nechtějí štrúdl rok vidět. Všechny prý byly vynikající a dokonce se vyskytly i dvě nejablkové varianty – jeden zelný a jeden á la pizza. Nakonec se porota nějak usnesla a vybrala 3 nejchutnější výrobky a 1 nejkrásnější vzhledově, což jsme letos zavedli jako novinku, protože některé štrúdlky jsou opravdová umělecká díla.

Vyhodnocování jsme nechali na později a pustili jsme se do promítání diáků. Gorbi měl připravený průřez celým kmenovým rokem, od podzimních prázdnin v Praze až po letní táboření i s jeho osobitým výkladem. Někdy jsme se dost pobavili, protože tyhle záběry jsme všichni kromě Gorbiho a Blechy viděli poprvé.

Pak následovala malá pauza a vyhodnocení hlavní soutěže. Na třetím místě se umístil

Porota s vytříbenou chutí a zapisovatelka Kečup

se svým štrúdlkem poprvé v historii chlap – Bak, druhé místo si upekla Jaňula a jako nejlepší pro letošní rok vyhodnotila porota zelný štrúdl Zuzky Peterkové. Všichni výherci dostali tradičně sklenici strouhaných jablek. No a ještě tady byla ta cena pro nejkrásnější štrúdl, kterou dodala výrobní firma Kečup hand made (byla to malovaná sklenice) a vyhrála to umělecká pekařka Ája z rodiny Kovbojovců. Dále jsme rozdali tradiční upomínky na letošní akci všem soutěžícím, aby na nás příští rok

nezanevřeli, jestli třeba zrovna nevyhráli. Jenom nevím, jak dlouho

jim to vydrží, protože letos to byl bezinkový likér podle tradiční receptury, prý se má užívat několikrát denně a je to lék proti všem nemocem. No a někteří to už chtěli načínat v klubovně (viz fotky ☺).

Následovalo další promítání diáků o tom, jak cestovali Gorbi s Blechou po Bulharsku. Měli jsme to i s přesným finančním rozpisem a příští rok asi jedem všichni do Bulharska. Pak už jsme to pomalu ukončili, většina účastníků už se rozloučila, no a my poslední vytrvalci jsme ještě doprohlíželi pár dalších diáků, které Láďa nezařadil do hlavní produkce, dopili čaj, uklidili a šli domů. Myslím, že to byla opět pohodová a povedená akce, která nám letos hezky zahájila kmenový rok i užívání nové klubovny.

S modrou oblohou

Gabula

1.místo - Zuzka Peterková, 2.místo - Jaňula, 3.místo - Bak
Místo za nejkrásnější štrúdl si odnesla Ája

- **Zabij si svého HUSITU na Vikštejně (31. 10. 2004)**

(Zápis z téhle výpravy má na starosti Tereška, ale zatím nebyl dodán, tak jsem si dovolila pro účely časopisu použít vlastní postřehy.)

Převážná většina z nás se sešla kolem čtvrt na sedm ráno na nádraží (jen Pažout se bál, aby nezmeškal tu slavnou bitvu, a raději přijel už s hodinovým předstihem). Celkem v klidu a bez problémů jsme dojeli přes Suchdol až do Vítkova. Sešlo se nás téměř čtyřicet, a tady si nemohu dovolit nezaznamenat písemně, že nejni: Michal, Vilém, Juroš, Eva, Pipka, Radek a Gabka, ale jen Gabka měla omluvenku, všichni ostatní mají černý křížek (nebo spíš kříž). Počasí nám letos opět ... NEVYŠLO, i když ještě kolem 7. to vypadalo nadějně. Už když jsme přijížděli do Vítkova se ale začínalo zatahovat a jakmile jsme svedli prvních pár bitev, přišlo první mrholení. Někdo se sice pořád snažil ostatním namluvit, že už vpadstaté přšet přestává, ale ve skutečnosti přšlo čím dál víc a hlavně vytrvale.

Radimova helma

Zatímco počasí zůstalo takřka tradiční (nebo alespoň stejně jako loni), samotná „největší zřícenina ve Slezsku“ (jak hlásala fungl nová cedulka) prošla některými změnami: před hradbami (nebo to možná bylo

původně nějaké 2., ... nádvoří, dnes těžko říct) stojí šibenice s tanečním parketem i špalkem – ještě nepoužitá. Postranní věž je už zase o něco opravenější a už zase zavřená. No a jinak v okolí zříceniny přibýlo odpadků. Jinak všechno probíhalo tradičně, dovolu-li si parafrázovat nejmenovaný zdroj: na jedno brdo. Jenom jsme nemohli při útoku na 2 vlnky použít jako základnu věž, takže jsme zvolili jiné místo, což ale potom zase způsobovalo různé spory o použitou taktiku boje. Pak proběhlo netrpělivě očekávané pasování nových rytířů: mezi Křížáky rytíře byli pasování myslím malý Veverčín brácha Martin a Bája Uhrová, nové pány rytíře Husity už si nevybavuji jménem. Vlastně i pasovací místnost někdo upravil, takže už uvnitř nebyly na podlaze hromady kamení (zato se tyčily, nebo kupily?) na „hlavním nádvoří“, v rozích už taky nebylo cítit hnědě značkování. (Švejk nám to však vynahradil zapálenými světlicemi, takže jsme si za chvíli mohli připadat jak ve vojenském krytu po útoku bojovým plynem.) No a když povstali noví, patričně hrdí rytíři, bylo načase vyzvat své soupeře na souboj muž proti muži (analogicky si doplňte i kombinace se ženami). Předtím ale ještě

proběhla „poprava“ bojovníků, kteří používali nečestné praktiky. Ne zcela nečekaně byl k „popravě“ vybrán právě (a jen) Apač. Asi tak kolem 15. hodiny jsme se za vytrvalého sílícího mrholení vydali zpátky k nádraží. Možná jsme mohli stihnout dřívější vlak, ale Husiti chtěli mermomocí utišit svůj žal z utrpených četných porážek v místní minicukrárně atd., takže jsme jeli později. Za stálého deště jsme dojeli domů asi s půlhodinovým

Husita Rotchild

zpožděním proti původnímu plánu, což někteří rodičové nelibě nesli, no ale, hlavně, že jsme ZASE ZVÍTĚZILI!

Pozn. teprve nedávno jsme si uvědomili, že vzhledem k naší nové kmenové základně a „konvertování“ z YMCY do husitského kostela, máme teď větší právo bojovat pod vlajkou kalicha, na druhé straně, kdyby se původní „boží bojovníci“ nechtěli vzdát své „víry“, mohli bychom v konečném důsledku stát všichni na jedné straně, a dokud se nenajdou noví „papeženci“, mohl by být od bitev na chvíli pokoj. To byl ovšem jen takový návrh.

Blecha

3. Z NAŠICH (VAŠICH) SOUKROMÝCH AKTIVIT

- Terezín

Jelikož studuji již 2. ročník střední školy, patří k mým vyučovacími hodinám i dějepis a s ním spjata historie Židů. Historie, která se týká nejen jejich původu, ale také období 2. světové války. Nedávno naše škola, respektive naše a polovina druhé třídy, uspořádala zájezd do Terezína, jež byl v minulosti koncentračním táborem.

Pinkasova synagoga

očíma a to jsem ještě nebyli ani v půlce exkurze. Naštěstí se mi podařilo trochu se probrat a prohlídka pražského židovského města proběhla bez větších problémů. Viděli jsem například Pinkasovu synagogu, ve které je vyjmenováno přes 70 000 židovských obětí 2. světové války, nebo hřbitov, jež na různých místech obsahuje hroby v deseti vrstvách. V Praze jsme strávili asi 3 hodiny a pak následoval výlet do samotné pevnosti, jež vystavěl Josef II. jako ochranu proti Prusům a která byla později pojmenována po jeho matce, Marii Terezii. Další šok, který jsme utrpěli, bylo zjištění, že po příjezdu na místo určení nás čeká ještě další program. Naneštěstí to bylo jenom přivítání a seznámení s celým programem.

Výlet samotný obsahoval prohlídku nejen celého města Terezín, ale také část židovského ghetta v Praze. Vyjet jsme museli už brzo ráno, abychom návštěvu našeho hlavního města ten den vůbec stihli. Po rozchodu, jenž jsme dostali hned po příjezdu, následovala malá přednáška o Židech na Českém území, transportech do Terezína a různých významných židovských památkách v České republice. Nejhorší na tom bylo, že jsem už

byl tak unaven, že se mi podařilo u té přednášky usnout s otevřeným

Pokoje byly vybaveny koupelnou se sprchou docela pěkným nábytkem, ale co je hlavní, nám se podařilo vyfasovat pokoj s televizí, (typují úhlopříčku tak 60 cm) na které běžela německá music television, takže o zábavu bylo postaráno.

Ani nevím kde se ve mně sebralo tolik síly abych tu noc zůstal vzhůru do tří do rána. Téměř dvě třetiny lidí byly ten den jak se říká v lihu a jen malá skupinka, já , dva kamarádi a šest holek, jsme si vystačili s historkami na jednom z pokojů.

Druhou noc nás naše hodné paní učitelky zamkly a nechaly pootočený klíč v zámku, takže jsem to po dvouhodinovém snažení otevřít vzdal. Prohlídka Terezína je celkem zajímavá, ale naopak i dost depresivní. Všude se dozvídáte o statických lidí, kteří zde strávili poslední chvíle svého života. Ten kdo přežil Terezín i Osvětim tvrdí, že je to jen přestupní stanice na jistou smrt. Osvětim byla totiž určena k úplné likvidaci Židů. Terezín měl naopak svou židovskou samosprávu, divadlo, děti se mohly potajmu učit číst a psát a vycházel zde i časopis.

V prohlídce je zahrnuta návštěva většiny kasáren s fotografiemi, ukázkami různých předmětů a spisů, můžete se také krematoria. Po celou dobu, programu nějaké prohlídky, jsme po celé pevnosti a znovu

Na závěr pobytu se ještě jež Terezín i Osvětim přežila, a vypracovat seminární práci na zvolené téma. K dispozici jsou různé poznámky, učebnice, fotky, můžete kreslit nebo dokonce pracovat na počítači. Další den před odjezdem pak každá skupinka přednesla svůj projekt a hupity domů.

Bylo to "pěkně a zajímavě" strávené tři dny a určitě bych to doporučil navrhnout vašim učitelům. Ještě stojí za zmínku že dopravu platí terezínská iniciativa.

Vstup do Malé pevnosti Terezín

podívat i do nitra hradeb a když jsme neměli na se mohli volně pohybovat navštívit všechny expozice. uskutečnila beseda s paní, dostali jsme za úkol

Pažout

• Bulharsko (30. 8. – 18. 9. 2004)

Bulharsko vracející se na turistickou mapu Balkánu je prý zemí hrdých a vlídných lidí, zámčivou v uličkách starobyklých měst, vstřícnou na černomořských plážích a syrově krásnou ve velehorských masivech. Tak nějak podobně lákají dnes do Bulharska turisty cestovní kanceláře a BF mě navíc lákal divoce se pasoucími koňmi na hřbetech Staré Planiny, balkánskými kulinařskými specialitami a koupáním a lebeděním na pláži. No a tak jsme se na to jeli podívat, nezatížení vzpomínkami na „staré zlaté časy“, kdy bylo Bulharsko naopak jednou z mála alternativ pro trávení dovolené v zahraničí. Přeskočím nezbytné přípravy, které jsme před cestou podnikali a překážky, které se nám stavěly do cesty, např. jedna svatba atd. Prostě jsme se 30. srpna rozloučili s Benjím a ostatními a se

šíleně narvanými bágly vyrazili vlakem přes Brno, Slovensko a Maďarsko do Burgasu v Bulharsku. Cesta probíhala úplně pohodově, měli jsme pro sebe lehátkové kupé, ani nám nevadilo, že jedeme ve špatném voze (což jsme zjistili až v Burgasu). No a 1. září hodinu po poledni jsme po 1700 ujetých km a 33 hodinách cesty vystoupili v Burgasu. Ani jsme se ještě pořádně nerozhlídlí a už se na nás sesypali různí pronajímatelé ubytování a vzápětí se na nás nalepil nějaký vekslák a nabízel nám nejvýhodnější směnu peněz. Málem jsme se ho nezbavili, tak byl neodbytný. Chvilku jsme se pak procházeli po městě a nasávali bulharskou atmosféru, mezitím jsme nechali ujet autobus do Sozopolu (ještě jsme nebyli zběhlí ve specifikách bulharské hromadné dopravy), no ale nakonec jsme i my přišli na to čím, odkud a v kolik jede autobus do Sozopolu a taky jak se do něj úspěšně dostat i se zavazadly. Do Sozopolu to bylo asi 30 km, ale jak dlouho jsme jeli, si nepamatuju,

Rilský monastýr

rozhodně to ale nebylo 20 minut, jak by si někdo mohl myslet, a to vzhledem ke kvalitě silnic, autobusů i řidičů. V Sozopolu, pěkném a poměrně klidném rybářském městečku s historickým centrem jsme měli domluvené ubytování u česky hovořícího Bulhara, který v ničem neviděl problém. Až na to, že když jsme přijeli a po delším úsilí v úmorném vedru našli příslušnou adresu, byla doma jen nějaká malá bulharsky hovořící dívenka (kterou jsme navíc zpočátku mylně považovali za kluka), takže jsme si s ní vyměnili pár posunků a pochopili, že „pan domácí“ bude zpátky za pár minut. Pár minut se protáhlo asi na dvě hodiny, ale nakonec ten chlap přišel, a že sice „nic není problém“, ale nemá volný pokoj, takže nám nabídl takový malý kamrlík pro sezónní zaměstnance. No nebylo to nic moc, tak nás ještě zavedl k nějaké známé, tam to taky nebylo úplně OK, takže jsme vzali ten kamrlík, aspoň jsme ušetřili za ubytování, hlavně, že tam byly postele a (zpočátku) i televize, čímž

byl hlavně BF nadšen. Následující asi tři dny jsme si užívali tradiční dovolenou u moře s koupáním, procházkami po městě a večerním vyseďáváním po kavárnách s živou hudbou a ranními čerstvými ještě teplými bánicemi s pravým balkánským sýrem. Taky jsme si udělali výlet do přírodní rezervace Ropotamo, s vyjížděnou lodí po řece a pak individuální obhlídkou turisticky méně atraktivních částí. No ale pak už se začalo kazit počasí, tak jsme si řekli, že je čas vyrazit na hory. Předtím ovšem bylo třeba zbavit se

Hřebenovka na Staré Planině

nadměrné zátěže, kterou jsme si dotáhli z domova - šíleného množství konzerv a jiných prakticky nevyužitelných potravin. Ještě, že je v Bulharsku tolik toulavých psů, v podstatě téměř u každé popelnice v noci aspoň 1 najdete. Stačilo při večerní procházce rozložit na vybraná místa otevřené plechovky a cestou zpátky je už kompletně vyprázdněné zase posbírat. A hned jsme byli o pár kil lehčí. Naším prvním vysokohorským cílem bylo pohoří Stará planina, resp. jen centrální část - Centrální balkán. Je to nejdelší (550 km) a plošně nejmohutnější bulharské pohoří (šířka 60 km), s nejvyšším vrcholem Botevem 2 376 m. Výstup do centrální části Staré planiny jsme podnikli z městečka Kalofer, odkud vede, jak lákal průvodce: „nejkrásnější a nejdivočejší túra na Botev, ne tak dlouhá jako z Karlova, o to strmější a hůře schůdná, zavede nás však do míst, kde se nám nad krásou přírody zatají dech ...“No, dech se nám taji, ale taky rychle docházel, když došlo na to strmé stoupání a žádný koňský povoz mířící nahoru zrovna neměl cestu kolem. Taky nám bylo trochu divné, že potkáváme takové davy turistů, většinou už mířících opačným směrem, až později nám došlo, že Bulhaři mají státní svátek v souvislosti s místním hrdinným revolucionářem Botevem, s jehož jménem (vyobrazeními, sochami, ...) jsme se setkávali po celém Bulharsku. Později ale turistů ubývalo a nakonec jsme byli na hřebeni sami. K večeru jsme došli k chyži (tur. chatě) Raj, o které BF básnil už doma, a která měla opravdu právo na své jméno. Představte si malý travnatý plácek, na něm chatu, obklopenou ze všech stran skalnatými svahy, z vrcholu jednoho svahu padající vodopád, za chatou se klidně popásají koně a všude je neskutečný klid a pohoda. Kromě asi 3členného personálu a 3 dalších turistů jsme byli jedinými lidmi daleko široko. 1. noc v horách jsme strávili kousek pod chatou a druhý den jsme vyrazili vzhůru do pekelně příkrého kopce pod nekonečným modrým nebem směrem na Botev. Samotný vrchol Botevu nás ale příliš neohromil, stál tam vysílač, který se tu a tam vynořil z husté mlhy, o něco zajímavější byl osamělý paraglidista, který odtamtud startoval a ještě mnohem zajímavější byla samotná cesta. Nejen zajímavější ale taky dost krutá, sotva se člověk vydrápal na vrchol, už zase cesta prudce klesala dolů, takže jsme byli dost vyšťavení. Slibované divoce se pasoucí koně jsme pak kromě Raje viděli jenom z dálky, zato jsme dvakrát málem šlápli na zmiji růžkatou, která se vždycky vyhřívala přímo uprostřed stezky. Když celkově shrnu Starou Planinu, teda ten kousíček, co jsme stačili poznat, je to pohoří nekonečných nádherných horských luk, najdete tu dostatečné množství vody, prameny jsou na každém kroku a hlavně se vám

klidně může stát, že tu několik dní nepotkáte ani človíčka, což je někdy trochu děsivé, ale vpodstatě úžasné. Až do této chvíle nám neuvěřitelně přálo počasí, ve dne bylo tak akorát teplo, modré nebe, jasno, jen večery byly vzhledem k nadmořské výšce dost chladné. Poslední den, když už jsme sestupovali z hor, nám začlo ráno pršet a přšelo celý den, i když jsme se pak dostali do Karlova a odtud ujžděli do Plovdivu. V Plovdivu jsme si udělali volný den a našli ubytování, abychom se mohli zregenerovat a především pořádně umýt v teplé vodě. Plovdiv je mimochodem jedno z nejhezčích bulharských měst, mnohem hezčí než například Sofie. V Plovdivu jsme navštívili i neuvěřitelný „Ženski Pazar“ – tržiště, kde se dalo sehnat ale úplně všechno, tam jsme si koupili pravou bulharskou zrnkovou kávu a BF si pořídil bulharský poříz. Druhou částí naší plánované cesty měla být Rila, nejvyšší bulharské pohoří, s nejvyšší horou Balkánu Musalou 2 925 m. Hned zpočátku jsme měli menší kolizi, když jsme se potřebovali dostat do výchozího bodu – Borovce, což bylo ovšem jen rekreační středisko (shluk hotelů), a řidič jaksi nerespektoval, že jsme si zaplatili jen do Borovce a ne do následující stanice. No ale ještě, že tak, protože nás tím zachránil od jisté katastrofy: rozhodli jsme se totiž kvůli zpoždění přespát v Borovci a pokračovat až ráno, kdybychom se pokoušeli ještě ten den dostat nahoru, asi bychom špatně dopadli. Dostavily se totiž kruté střešní obtíže a nevím nevím, jak by to dopadlo, kdybychom v té době už byli na hřebeni, kde kromě trávy a skal nebylo vpodstatě nic, kam si člověk mohl nerušeně odskočit. No tak jsme vyrazili až další den, zaplatili hříšné peníze jako „západní“ cizinci a prvních 1000 m převýšení překonali lanovkou, ne že bychom se chtěli vymlouvat, ale nemohli jsme ztratit celý den šplháním na hřeben. Jak jsme pak z lanovky zjistili, dobře jsme udělali, že jsme se vyvezli, protože bychom možná ztratili i dva dny.

Nahoře na hřebeni to trochu připomínalo Tatry, jak charakterem krajiny, tak turistickým ruchem. S každou novou kabinkou se přivalila skupinka pestrěbarevně oděných turistů a valili na vrchol, který byl ještě asi 3 hodiny cesty vzdálen. Cestou jsme tentokrát potkali ty volně se pasoucí spíš polodivoké než divoké koně, ale přesto byli k turistům dost ne důvěřiví. Další koně jsme pak viděli i dál po trase (většinou ale zdálky). Kupodivu i když jsme čekali opak, byli putování po Rile méně náročné než na Staré Planině. Asi to bylo tím, že Rila je přece jen turisticky rušnější a tudíž upravovanější a ony ty široké a pohodlné stezky udělají svoje. Ani výstup na vrchol Musaly už nebyl tak hrozný, opomenuli-li, že vám neustále někdo překážel vpředu nebo vám šlapal na paty, prostě jste se museli zařadit do zástupu a zvolit odpovídající tempo. Na vrcholu jsme pak potkali skupinku českých tatíků, kteří se tu cpali uherákem a tak podobně. Když jsme ale opustili okolí Musaly, už to s tím turistickým ruchem nebylo tak žhavé, jen sem tam jsme potkali pár osamělých turistů, většinou Bulharů, které jsme vždycky neomylně identifikovali podle igelitky v ruce a šílené role karimatky na batohu, případně až příliš pestrého oblečení. Zatímco Stará Planina je pohořím pramenů, Rila je pohořím jezer, která ale bohužel nejsou příliš vhodná jako zdroj pitné vody, takže jsme občas měli problém, protože pramenů je tu nedostatek. Kromě opět pohádkové přírody, horských luk a skalnatých vrcholů jsme na Rile poprvé viděli dost zvláštní kleč, která snad už ani klečí nebyla. Na Staré Planině měla kleč podobu jakéhosi úplně přízemního a nepatrného jalovce a pouze v nižších polohách jsme se setkali se stromy, a to výhradně s buky. Na Rile už se vyskytly i jehličnany, ale dokonce kleč tu připomínala spíše stromy, dosahovala výšky okolo 3 metrů a průměru „kmene“ kolem 20 cm. Takže jsme si jednu noc, když nebylo zbyť, postavili stan přímo uprostřed takového klečového lesíku a v pohodě se tam

ukryli i před okolo všude přítomnými krávami. Kromě spousty osamocených jezer jsme z těch významnějších měli Rybni ezera, jejichž krásu kazily jenom turistické chatky, ale

To není ukradeno z katalogu firmy Hannah, ale nekonečné pláně na Staré Planině

zato se tam v povzdálí páslo stádo koní, kousek za těmito jezery jsme (opět v kleči, ale už trochu klečovitější) strávili poslední noc na horách a potom jsme už divokým říčním kaňonem klesali směrem k světově proslulému Rilskému monastýru. Tam jsme asi poprvé potkali v Bulharsku japonské turisty (ze Sofie tam jezdil pravidelně autobus). Odtud už jsme měli namířeno přes nějaká městečka, jejichž jména si neupamatuju, do Sofie. Chtěli jsme ještě navštívit některá okolní zajímavá místa, ale bohužel nám to neumožnila sporadická meziměstská doprava, a nechtěli jsme riskovat, že bychom zmeškali zpáteční vlak do ČR. Sofie nás příliš neokouzila, je to město moc velké, moc rušné a moc znečištěné. Navíc jsme se hned po příjezdu nepříjemně střetli s pouličními zlodějky a i když jsme o nic nepřišli, dost nás to znechutilo a už jsme se začínali těšit domů. Problém byl, kde strávíme noc, protože prohlídku Sofie jsme měli v plánu až další den. Chtě nechtě jsme tak poznali krátce i třetí bulharské pohoří – Vitošu, které začíná hned na předměstí hlavního města a je to tradiční piknikové místo Sofijanů. Podle toho to tam taky vypadá ... Nejhorší bylo, že se blížila noc a my jsme potřebovali jen najít kousek místa na spaní, jenže cesta vedla pořád strmě vzhůru, navíc bylo horko a dusno a docházela nám voda. Dali jsme se nějakou cestou k vodopádu a jen se modlili, aby ten vodopád byl opravdu vodopádem ... Ale nakonec jsme ho opravdu našli, pěkný velký vodopád, nabrali jsme si tam vodu a za chvíli našli i vhodný plácek k přespaní. Další den jsme si prohlédli Sofii a odjeli večerním vlakem do Burgasu. Brzo ráno jsme se pak naposledy prošli v Burgasu po pláži, sledovali místní číperné staříky rybáře jak se v gumových člunech suverénně vrhají do moře, dali si poslední smažené rybičky (cacu) a bulharské kafe. A kolem 14. hodiny jsme naposledy

zamávali moři a Bulharům a s pocitem skvěle strávených 3 týdnů jsme se už přece jen šíleně těšili domů, hlavně na Benjiho a na plnou vanu horké vody. Pokud máte pocit, že jsem popsala moc stránek a nic v podstatě neřekla, pak vám

Pohoda v Sezopolu

můžu pouze doporučit, abyste se zajeli do Bulharska podívat. I to málo, co jsem stačila poznat mě přesvědčilo o tom, že je Bulharsko ve své rozmanitosti nádherná a zajímavá země. „Země hrdých a vlídných lidí, záhumčivá v uličkách starobylych měst, vstřicná na černomořských plážích, syrově krásná ve velehorských masivech“ a já ještě dodávám, že je však také zemí obrovského množství toulavých psů, lidí, kteří se snaží z cizinců neuvěřitelnými způsoby dostat poslední peníze, nepředstavitelné chudoby, s níž se setkáváte hned na okrajích velkých měst a dále směrem na venkov, a mnohých dalších bolavých problémů, při nichž si člověk může jen (i když je to možná trochu kruté) uvědomit své štěstí, že se narodil o pár set km dál „na západ“.

Blecha

• První kmenová svatba

Poslední půlrok byl pro mě obdobím překotných změn, které se mě sice velice úzce dotýkaly, ale v podstatě vždycky jsem byla postavena až před hotovou věc. To bylo totiž tak: Někdy ještě před letními prázdninami tak jednou přijdu ke Gaině a ona mi mává před očima nějakou fotkou. „No, je divná, říkám si, dyť tam není nic vidět“, tak se tvářím nechápavě, načež mi ukazuje nějaký flek a tvrdí, že je to můj budoucí synovec nebo neteř (ne li nakonec oboje), no polilo mě horko, co vám budu povídat. Tož nic, budu prostě tetka. Ale je to v klidu, myslím si, žádná svatba se prý zatím nekoná. No ale neuběhl snad ani měsíc a je tu další šok: „potřebuju svědka, budeme se brát, tak co ty na to?“ No, co mám dělat, že? Horko mě polilo dvojnásob, když jsem si začínala domýšlet důsledky – Dávy, kterého znám už 150 let (no vlastně jen 9!), bude můj švagr!, no otrěs, když si zpětně vybavím ty společné akce uplynulých let – noční proudy, akce typu „pozor medvěd“,

jednodenní výjezdy do Prahy, šílenou jízdu po Itálii, „přelezem potok, naberem vodu“ atd., které jsou akce, které dnes znají jen pamětníci, ale šlo hlavou, no všechno mně to řekla, že už vlastně znám Dávyho i jeho bráchu a jeho mamku atd. tak dobře, že už stejně tak napůl jsme taková rodina, takže to už bude jen formalita, no ale že vlastně budu v rodině i s Jurošem, tak to nevím, jestli mám brečet nebo se smát, ale zas třeba jednou, až rodiče Kuklovi povolí, budu příbuzná i s Evíkem, tak se to nějak časem vyrovná. (Juroš se jistě neurazil, já si z něho dělám v podstatě pořad srandu, tak jako on ze mě.) Každopádně BF místo aby mne podpořil a utěšil v mých obavách, jen zkonstatoval, že „se to dalo čekat“ a jen byl našťvaný, že termín svatby ohrožuje naši cestu do Bulharska, jinak ho události kolem svatby nechávaly klidným. No to jsou chlapi! Naštěstí na velké stresy nebyl čas, blížil se náš odjezd, takže jsem jen stihla koupit si pro tu velkou událost nové šaty, abych barevně ladila se svědkem ženicha, kterým byl kdo jiný, než Tom, a odjeli jsme a vrátili se až do největší vřavy týden před svatbou. To už jsme pak stihly s budoucí paní

Gavelčíkovou akorát vyzkoušet naposled, jestli se ještě vleze do svatebních šatů a jít na zkoušku svatebního účesu, nabalit několik beden koláčů a provést poslední stavební úpravy na zahradě našich rodičů a čekat, až to vypukne. Poslední infarktová situace přišla v den svatby okolo půl šesté ráno, kdy jsme s Gabkou čekaly před kadeřnictvím a kadeřnice pořád nikde, už jsem Gabulu utěšovala, že jí něco na hlavě přinejhořším taky „spíchnu“, ale nakonec paní přijela, málem ještě v pyžamu a pak už šlo všechno zase hladce. Zlatým hřebem dne byl modrozlutý autobus MHD Ostrava i s půjčeným (skvělým) řidičem, který hromadně svázal a odvážel svatebčany, protože je v naší rodině minimum řidičů, druhým unikátem pak byla naleštěná a okytkovaná „babička“ automobil se stejně letitým řidičem, která sloužila coby kočár pro novomanžele. Ačkoli jsem takhle zblízka poznala svatbu poprvé, myslím, že jinak to všechno probíhalo tradičně, rodičové nevěsty

76 let starý rakouský Steyer 220

to kupodivu zvládli nad očekávání dobře (o večerní otcově kolizi taktně pomlčme), o ženichově rodině nebylo třeba ani pochybovat, že by něco s přehledem nezvládla. Co se týká obřadu, zjevili se tam lidé, u nichž jsem už pomalu zapomněla, jak vypadají, nebo které jsem ani nečekala, o to to bylo zajímavější, mladíši se vytáhli hudebním vystoupením na aktuální téma, nevěsta byla právem obdivována, ženich byl hrdý, později začal klesat pod tíhou putovního chomoutu, my svědkové jsme se prohýbali pod tíhou květin pro nevěstu, oddávající byla předpisově a profesionálně patetická, vybraná hudba stejně nehrála, zato hrála jiná, naprosto nevhodná a ještě prý i falešně – no, já jsem ani neměla čas se na ni soustředit, hosté blahopřáli, někteří slzeli, a většina zúčastněných se asi těšila, až to bude za námi. A pak se všechno naházelo do autobusu a jelo se to zajíst. Jen nevěsta a ženich se jeli vyfotit se svým dvorním svatebním fotografem – BF. Ale to ještě nebyl konec, sotva jsme se znaveni vrátili domů, měli jsme akorát čas, abychom

všechno dopřipravili pro nadcházející večerní gardenparty. A za chvíli se už scházeli hosté, hromada darů rostla, rostl i hluk, jak se vyprazdňovaly lahve a bečky (ani zničená pípa nebyla překážkou), lidí přibývalo (přivítali jsme woodcraftery z Prahy, včetně samotného Ligového náčelníka) jídla naopak neubývalo, slavilo se až do rána, tančilo se, zpívalo se, neboť navzdory všem nepříznivým prognózám nám počasí přálo až asi do pěti do rána. Pak začlo pršet. Ale to já jsem už neviděla, protože jsem zcela proti všem společenským konvencím znavena tím shonem a péčí o hosty „odpadla“ už kolem půlnoci. Každopádně to byla povedená svatba, ale doufám, že nás zase pár let žádná nečeká. Zato jsou prý na obzoru 1. kmenové křtiny, ale o tom zase příště.

Blecha

- Dávyho & Gabky svatba

Úvodem bych chtěl říci, že toto všechno, co se týká příprav a vymýšlení darů, začalo, když jsem byl o prázdninách ve Skotsku, při cestě zpět z shopu na farmu jsem měl hovor. Volá mamka a říká: „Mám rodinnou novinu, David se 25. žení!“ a si říkám: „Tý jojo“

A tak to všechno začlo:) Ještě než začal pro nás všechny tedy hlavně pro Gabku a Dávyho velký den, přicházely na řadu svatební přípravy. Největší příprava, co si vzpomínám, byla kolem svatebních kolačů, do které se zapojili skoro všichni členové nové se rozšiřující rodiny. Ráno přivezli asi 300 kusů koláčů, začlo se lidí byla nervozní(jako na každé premiéře:), aby se to povedlo co nejlépe. Při postupném balení a zdokonalování způsobu se nervozita nakonec úplně vytratila. Pak přišel na řadu už jen rozvoz, který trval déle, než to samotné balení. Další z velkých příprav byla akce “Southfork” zahradní mecheche na ranči rodiny Dolasových. Sehnat všechny potřebné věci, zbourat historický malý dřevěný domek, místo něho nasadit travník a nakonec vytvořit posezení s party stany. Po té nadešel den “D”,ráno pro nás netradičně přijela “99” , která má sice obvykle jinou trasu, ale pro dnešní den výjimečně trasu z Cingrové 3, kde nabrala načelníka s rodinou, dále pak přes Přívoz,

Novomanželé dostali spoustu zajímavých darů.
Gabula a její vybavení do domova důchodců

všichni vyšnoření, tak jsme vyrazili směr slezská radnice. Jakmile proběhl obřad, vyrazili jsme všichni ven, Dávy dostal putovní chomout a náš rod Teča-we novomanželům teď již Gavelčíkovým zahrál písničku, kterou jsme společnými silami připravili. Největší oslavy přišly až večer na Southforku, kde nás navštívil i načelník ligy Tokaheya s přáteli.

Všechno jsme to oslavili, jak se má a patří, a v pozdních hodinách, někteří i v ranních, se odebrali domů.

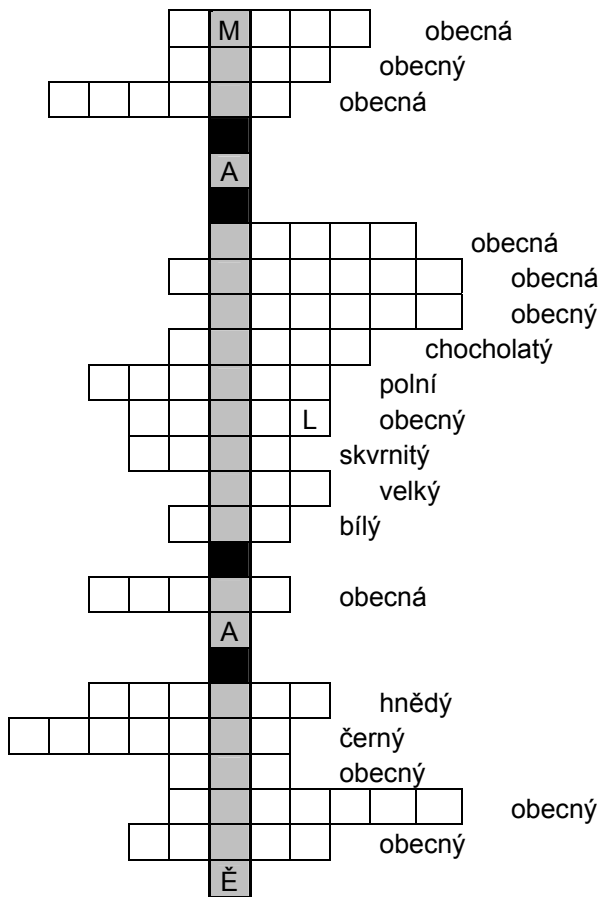
Michálkovice a konečnou měla v Rychvaldě na zastávce Mlékarenská-Southfork. Když byli

Juroš

4. PRO NAŠE NEJMENŠÍ

Tentokrát tady máme něco i pro naše nejmladší. Mohli byste to brát jako pomoc při plnění činu K2.16 Živočichové.

Je to **POHÁDKA**, v níž jsou ukryty názvy zvířat. Až si pohádku přečtete, tak zvířata vepíšete do **KŘÍŽOVKY** dole. V tajence vám vyjde název této pohádky...

(sem vepíšete tajenku)

Mach a Šebestová byli žáky 3.B, bydleli v jednom činžáku a chodili do školy spolu. Nebyly to však jen takové obyčejné děti, tihle dva školáci totiž vlastnili kouzelné sluchátko.

Jednoho dne byl ve škole naplánován výlet do přírody. Mach a Šebestová s tímto nápadem souhlasili, což se obvykle nestává. Rozhodli se však, že tuto akci vylepší. Proč by měli chodit pěšky? Existují přece i jiné způsoby dopravy...

Proto se ujal slova Mach, vytáhl z kapsy utržené telefonní sluchátko a řekl: „Prosím vás, my bychom se s celou třídou strašně rádi proletěli na opravdovém létajícím koberci.“

A ze sluchátka se ozvalo: „No dobře, máte to mít...“

Najednou byl Mach s Šebestovou před školou, kde na ně již čekala paní učitelka, ostatní spolužáci a samozřejmě velký létající koberec.

Všichni se sice trochu divili, ale na koberec nakonec nasedli.

Sotva se vznesli, hned na obloze viděli několik druhů ptáků, například čápa bílého nebo dudka chocholatého. Po chvíli následovala přestávka u hlubokého lesa. Třída se samozřejmě po lese hned rozprchla. Děti byly tak nadšeny, že málem zašláply mloka skvrnitého.

Ovšem v lese nebyla jen zvěř „menšího vzrůstu“, děti spatřily poprvé v životě stopu medvěda hnědého. To je docela polekalo.

A když do toho ještě uslyšely vyťí vlka obecného, sebrali svých pět švestek a šly raději na louku. Tam se vyhřívala zmije obecná. Ze stromu se na ně smála veverka obecná a svým klepáním do stromu jim hrál písničku datel obecný.

Děti chtěly také vidět výra velkého, jenomže ten létá jen v noci, takže měly smůlu.

Poblíž objevil Mach malou jeskyni, ve které zrovna spali netopýři černí. Když třída pokračovala po pěšině dál, za chvíli dorazila k velkému rybníku. Bylo strašlivě horko, proto nikdo neváhal ani chvíli a za chvíli bylo všude plno ráchajících se dětí (ne, nebojte, všechny měly plavky...).

Kromě třídy 3.B byla ve vodě ale i jiná zvířata. Všude bylo plno kaprů a štik obecných.

Kachny obecné si ruchu nevšimaly a raději krmily svá mláďata.

Šebestová odehнала Macha, který jí přinesl ukázat ropuchu obecnou a raději si kousek dál hrála s rejskem obecným, který na ni kulil své velké černé oči. I když si ho Šebestová velice oblíbila, musela se rozloučit, protože byl čas na cestu domů.

Zpátky se děti vracely jinou cestou, kolem velkého pole.

V obilí se zrovna procházelo hejno bažantů a v půdě si ryl krtek obecný.

Děti byly po tomto výletě tak unaveny, že spěchaly zpět ke koberci, rychle nasedly a těšily se domů...

Tak jste si přečetli příběh, teď vyberte zvířata a vypište je do křížovky...

Eva a Květuš

• Morseovka

Na doporučení náčelníka jsme do časopisu připojili morseovku, kterou si můžete vystříhnout nebo opsat, prostě aby ji každý měl pro sebe k dispozici na kmenových schůzkách a nemohl se vymlouvat.

1	.----	6	-....
2	..---	7	--...
3	...--	8	----.
4	....-	9	-----
5	.....	0	-----

A	Akát	. -	N	Nástup	- .
B	Blýskavice	- . . .	O	Ó náš pán	- - -
C	Cílovníci	- . - .	P	Papírníci	. - - .
D	Dálava	- . .	Q	Kvílí orkán	- - . -
E	Erb	. . .	R	Rarášek	. - .
F	Filipíny	. . - .	S	Sobota	. . .
G	Grónská zem	- - .	T	Trám	-
H	Hrachovina	. . . .	U	Učený	. . -
CH	Chléb nám dává	- - - -	V	Vyučený	. . . -
I	Ibis	. .	W	Wagón klád	. - -
J	Jasmín bílý	. - - -	X	Xénokratés	- . . -
K	Krákorá	- . -	Y	Ý se ztrácí	- . - -
L	Lupíneček	. - . .	Z	Známá žena	- - . .
M	Mává	- -			

5. VYROBTE SI ADVENTNÍ VĚNEC

• O adventu

Toto pojmenování pochází z latinského adventus (= příchod), označuje období, v němž se křesťané připravují na příchod Vykupitele a začíná 4 neděle před Narozením Páně (25. 12.). Ovšem i pro nevěřící je advent obdobím, kdy se intenzivněji připravují a těší na Vánoce, kdy jsou ochotni sebou, nad svým okolo nich. Jedním ze se dnes stává stále adventní věnec. Některé původně určen pouze zase tvrdí něco jiného, tak dnes můžeme adventní položené na stole nebo i jisté je, že se na něm adventní svíčky, první neděli, další neděli se Svíčky měly prý původně mít fialovou barvu podle barvy kardinálského roucha, ale protože v chudých domácnostech, které si svíčky vyráběly samy, byla fialová barva vzácností, běžně byla nahrazována červenou. Dneska si můžeme vybrat z široké nabídky barevných svíček, nebo si vyrobit svíčky vlastní, např. z včelího vosku, ale každopádně bychom pak měli barevně sladit i další dekoraci.

se více zamýšlet sami nad jednáním a vztahy s lidmi symbolů adventu, který populárnějším, je zdroje uvádějí, že byl k zavěšení na dveře, jiné si vyberte. Každopádně věnce vidět na dveřích, zavěšené třeba k lustru. vždycky zapalují čtyři svíčka první adventní zapálí dvě svíčky atd.

A proč se vlastně svíčky zapalují? Mají prý osvětlovat cestu, postupné přibývání rozsvícených svíček na věnci má symbolizovat vítězství světla nad temnotou, neboť tak také chápou křesťané příchod Krista do lidského života – jako

přemožení temnoty a nárůst světla prosvěcujícího každého člověka.

V období adventu se také dříve slavily adventní svátky, z nichž mnohé jsou už dnes zapomenuty, nebo se udržují jen zřídka na vesnicích:

30. 11. Den sv. Ondřeje

býval to den věštění (dnes je tato činnost spojována spíše s 24. prosincem), na různých místech se udržovaly odlišné zvyky, např. klepání na kurník – když se ozval jako první kohout, měla se dívka vdát, když se ozvala slepice, měla ještě rok počkat atd.

4. 12. Den sv. Barbory

v ten den dívky trhaly třešňovou větvičku, když do Vánoc rozkvetla, mohly se vdát, větvička se ale musela trhat po setmění a umístit do tepla, na kterou stranu se prý větvička otočila, odtamtud přišel ženich.

5. 12. Sv. Mikuláš

tento svátek se udržuje dodnes (jen v podstatně zkomercializované podobě), známe průvody masek Mikuláše, anděla a čerta, kteří rozdávají drobné dárky, ale také trestají neposlušné děti.

13. 12. „uklízící Lucie“

- v tento den chodí po vesnicích Lucky – bíle oděné ženské bytosti, které přísně kontrolují, jestli je v domech všude uklizeno a čisto.

Z čeho se adventní věnec vyrábí:

Pokud se rozhodnete si adventní věnec vyrobit, můžete vlastně použít vše podle vaší fantazie. Někde se např. pečou adventní věnce z klasického kynutého těsta na vánočku. Věnec se vyrobí ze spleteného copu, ozdobí třeba ořechy, rozinkami, důležité je, než jej dáte upéct, abyste si v něm vytvořili otvory na svíčky, někde třeba doporučují ořechy zabalené v alobalu, které po upečení vytáhnete a do vzniklých děr pak dáte svíčky.

Dáte-li přednost zelenému adventnímu věnci, pak můžete použít kruhový základ buď z polystyrénu (koupíte v obchodě a ušetříte si práci), nebo ze slámy (taky se už dnes dá koupit, nebo si jej vyrobíte), ale můžete vyzkoušet i kruh z proutí nebo z drátu, který obalíte mechem. Kromě základního kruhu budete dále potřebovat: zelené větvičky jehličnanů – nejdéle prý vydrží jedle, ale osvědčila se mi například i tůje, 4 svíčky, nůžky, příp. kleštičky, tenký vázací drát nebo provázek, ozdoby a stuhy dle vlastní fantazie, důležité je také si rozmyslet, jak budete ozdoby na věnec připevňovat a podle toho se vybavit – lepidlem, voskem, špendlíky, provázky, drátkem, ...

Adventní věnec s mechovým základem

Sama jsem zatím vyzkoušela jen tento typ věnce. Nejprve si uděláme ze silného drátu nebo třeba i proutků dva kruhy – menší a větší. Vložíme menší do většího a spojíme je k sobě tenkým vázacím drátkem tak, abychom na spoj pak mohli přikládat mech. Mezery mezi spoji nesmí tedy být příliš velké. Na spoje pak přikládáme vlhký mech, který jsme si předem nasbírali a přichytáváme ho opět vázacím drátkem. Když máme připravený přijatelný tvar kruhového základu, přivazujeme na něj větvičky chvojí opět stejným způsobem.

Větvičky musíme klást přes sebe, aby byl drát co nejméně viditelný, konečky větviček pak můžeme zapíchnout do mechu. Připravený věnec z chvojí pak můžeme začít zdobit.

Nejdříve ale doporučuji začít svíčkami, čímž si i opticky rozdělíme zbývající prostor pro ostatní ozdoby. Svíčky připevníme buď pomocí čtyř hřebíků, kterými věnec zesponu propíchneme a svíčky pak nabodneme na hřebíky. Pokud máte tenčí svíčky, je dobré jejich konce předem trochu nahrát, nebo si nažhavit hřebík a udělat si předem do svíčky díru,

jinak by vám svíčka mohla popraskat. Nebo můžeme zvolit jiný způsob přichycení svíček, pomocí oček

z drátů, to především pokud máte velmi tenké svíčky. A potom můžeme také ještě ovázat stužkou, což je nejen pěkné, ale taky tím zamaskujeme případné drobné poškození svíčky.

Ke zdobení materiály přírodními šišky, žaludy, ořechy, sušené ovoce, šípky a cokoli dalšího, co vypadá pěkně. Výhodou použití mech je jeho poddajnost a barva, takže nám neprosvítá, jako například bílý polystyrénový podklad, ale především to, že vlhký mech (který

případně občas mírně zvlhčovat) nám udrží zelené větvičky déle čerstvě. (Ale pozor, než začnete s mechem pracovat, nezapomeňte jej důkladně prohlédnout a přestěhovat zpátky do přírody různé malé obyvatele, kteří se tam už uložili k zimnímu spánku, jinak se vám rozběhnou po bytě!) Teď už stačí jen čekat na 1. adventní neděli, která letos připadá na 28. listopad.

Blecha

• Adventní dílna

Pokud nemáte odvalu se do adventního věnce pustit sami, nebo se naopak chcete podělit s ostatními o své zkušenosti, jste srdečně zváni na adventní dílnu, která proběhne 27. 11. od 13.00 hodin v klubovně kmene Wabash. Z praktických důvodů je nutné, abyste si s sebou přinesli buď už udělaný nebo koupený kruhový základ, případně materiál na jeho výrobu + především svíčky a nějaké ozdoby a pracovní nářadí (viz výše). V klubovně bude k dispozici jen to, co si dohromady přineseme, a případně to můžeme dát dohromady, nějaké chvojí možná zajistíme, ale pokud máte možnost, raději si přineste vlastní.

Kdyby chtěl někdo dělat adventní věnec na čín, pak musí být vyroben jen z přírodního materiálu, kromě toho můžete dále použít jen provázek a tenký drát.

(viz čín 3BB7 – podm. C)

6. KAMENÁKY

Africký student se vrací po studiích z Československa. Na letišti se ho novináři ptají, jak se mu u nás líbilo. Odpovídá lámanou češtinou :

Těžkoslovensko je lihovědemagogický stát se šokalistickým zřízením, šizený Komickou stranou a výstředním výborem v čele s genitálním nájemníkem Mustafem Rusákem. Nejvíce se mi líbilo to pětileté hospodářské flámování. Letos se očekává v Těžkoslovensku zvýšení cestovního ruchu. Je zde totiž sedm divů světa.

- 1) Každý má práci, není nezaměstnanost.
- 2) Přesto, že má každý práci, nikdo nic nedělá.
- 3) Přesto, že nikdo nic nedělá, plán se plní.
- 4) Přesto, že se plán plní, nikde nic není.
- 5) Přesto, že nikde nic není, dá se všechno sehnat.
- 6) Přesto, že se dá všechno sehnat, všude se krade.
- 7) Přesto, že se všude krade, nikde nic nechybí.

Proto se mi v Těžkoslovensku velice líbilo a přeji dobré prožití po posledním pětiletém hospodářském flámování.

Student ponořený do alkoholu je z hospody vytlačován silou vztlakovou, která se rovná součtu účtů, které má zaplatit.

Není pravda, že ženatí muži žijí déle. Jen jim to přijde delší.

Před pár set lety se papež rozhodl, že vypudí Židy z Říma. Těm se to samozřejmě nelíbilo a strhlo se veliké pozdvižení. Nakonec tedy papež nabídl ústupek - uskuteční se zástupcem židovské komunity náboženskou diskusí a pokud bude poražen, Židi mohou zůstat.

Jenže nikomu se do diskuse s papežem nechtělo, tak nakonec přesvědčili starého Mojšeho, který celý život strávil uklízením ulic a tak vlastně neměl co ztratit. Mojše měl jen jednu podmínku - během svého života toho moc nenamluvil, protože se s ním málokdo vůbec bavil, a tak chtěl, aby se ona náboženská debata odehrála mlčky. Papež nakonec souhlasil.

Nadešel onen velký den. Mojše sedí naproti papežovi u velikého stolu. Za naprostého ticha papež po minutě vztyčí ruku se třemi zdviženými prsty. Mojše se na něj podívá a zdvihne jeden prst. Papež poté naznačí rukou kruh okolo hlavy. Mojše ukáže na zem, kde sedí. Papež pak vytáhne hostii a láhev mešního vína, Mojše odpoví tak, že vytáhne jablko.

Pak se najednou papež postavil a říká:

"Vzdávám to, ten muž je příliš chytrý. Židi mohou zůstat."

O půl hodinky později se kardinálové shromáždili u papeže a chtěli slyšet vysvětlení. Svatý Otec povídá:

"Nejdříve jsem ukázal tři prsty na znamení Svaté Trojice. On odpověděl jedním prstem, symbolizujícím jednoho Boha, který zůstal našim vírám společný. Tak jsem mu ukázal kolem nás, že Bůh je všude, ale on ukázal na zem, že Bůh je také přímo s námi. Vytáhl jsem hostii a víno, abych naznačil, že Bůh nám odpouští naše hříchy. A on zas vytáhl jablko, aby mi připomenul prvotní hřích. Měl zkrátka odpověď na všechno. Co jsem měl dělat?"

Mezitím se Židé shromáždili kolem Mojšeho a ptají se ho, co se vlastně stalo.

"Nejdřív mi ukázal, že máme tři dny na to, abysme vypadli, tak jsem mu dal najevo, že ani jeden z nás se odtud nehne. Pak ukázal, že celé tohle město od nás chce vyčistit a já mu ukázal, že hodláme zůstat právě a přesně tady, kde jsme doma."

"A co potom?"

"Já nevím. On si vytáhl svoji svačinu, tak jsem si taky vytáhl svoji."

Povídá Zdeněk svému příteli Jirkovi:

"Ta tvoje žena není zrovna moc hezká. Co bys dělal, kdybys ji načapal s cizím chlapem v posteli?"

"Zlomil bych mu slepeckou hůl a zastřelil psa."

U zpovědi se chlap zpovídá ze svých hříchů:

"Víte, otče, ta moje tchýně, to je ale ženská.

Chviléma přemýšlím, že by stála za hřích..."

"Pamatuj synu, nezesmilníš!"

"Kdepak velebnosti, NEZABIJEŠ!!!"

Farář zpovídá mladou dívku:

"A jiné hříchy už nemáte, milé dítě?"

Dívka nesměle:

- "No snad už jen, že se každé ráno prohlížím v zrcadle, jak jsem hezká."

Farář mávne rukou a říká:

- "Ale to není hřích, milé dítě, to je oční vada!"

Přijde zeťák z hospody domů, ve dveřích stojí nasupená tchýně s koštětem a zeťák se jí ptá: "Zametáte nebo odlétáte?"

připravil Laskonka

7. DRBÁRNA

Tak už tady je zase další díl naší „Drbárny“. (Tímto bych chtěl požádat rodiče, aby mám taky do Drbárny přispívali. Ovšem pokud byste chtěli na své dítky taky něco říct. Své příspěvky posílejte na bradeklove@centrum.cz, soukmenovci mohou příspěvky také zanechat v redakční schránce v klubovně.) Doufám že vás nezklamou a nikoho neurazím.

Takže, hned ze začátku tady máme pár změn:

- Blecha rezignovala na svou funkci šéfredaktorky a předala své břemeno Pažoutovi.

No a Drbárna tedy spadla na mě.

- Dále: Davys uzavřel sňatek s Gabulou, čímž Gabula získala novou přezdívku

DOUBLE G [pro ty kteří nestudovali angličtinu tak je to DABL DŽÍ] tedy: dvojitě G.

- Dále tady máme nějaké nové informace o Chipovi. Kvůli bolestem kolena jednou šla

do nemocnice, ať se jí na to doktoři podívají, ale po pečlivém prohlížení nohy, zjistili, že nám Chip trochu přebejvá. Tak se domluvili na termínu operace. No a tak šla pod nůž. A teď má dřevěnou nohu.

- K novému školnímu roku jsme se rozdělili do rodů: Malých, Velkých a těch co jim už zbývá jen pár kroků do hrobu, tedy přestárých.
- Teď tady mám něco z příspěvků:
- Někdo z Kmene je prý od narození kojen pivem. (pozn. žhaví zdroje) Kdo to asi je?

A teď něco novějšího: Zjistili jsme že Kečup od třetí třídy kouří, Eva je těhotná a Juroš bude dědečkem. ☺ Jo a Pažba to táhne s Ufonama.

Vilém pro svou kondici a dokonalou postavu odmítá pít cokoli jiného než Bonaqu, Už se na něj připravuje atentát ☺

Květa rozšířila svůj dosavadní život o Lakros, zjistila že učení stojí za prd.

Kečup 5. listopadu dosáhla unikátních 13. let. Zjistila, že 13.rok zažije jen jednou za život

Něco staršího: Hovor pořád pracuje na pozadí.

No a abych nenaštval Kečupa, tak na sebe prásknu že piju kafe, přestože mi ještě není 19 (21) let. Je pravda, že někteří o tom ještě neví, takže Pššššš!!!!

:-) drbárnu připravuje Laskonka

První ze slečen - Nikola

I když možná někoho zklamou, chtěla bych na sebe prásknout, že mé křestní jméno podle občanského průkazu je Martina, tudíž i když se někdy podepisuji jako Maruš nebo Marie a podobně, je to vždy pouze mystifikace. Upozorňuju na to jen pro pořádek, protože zjišťuji s údivem, že někteří mě stále mají za Marii, kdo by se chtěl třeba pobavit komickou příhodou, může se zeptat náčelníka, jak se v jisté CK ptal po Marii Dolasové.

Blecha-Marie-Martina

A ještě já tady mám žhavou novinku. Na posledních dvou akcích, které jsme pořádali s Rotchildovci, si dva chlapi

z kmene (abych napověděl, ale zase úplně neprásknul, tak jsou to bratři) začali „zajímavě“ rozumět se dvěma děvčaty z PS Sokol (viz fotky).

Druhá ze slečen - Kritrs

Dávy

Na 1. rodové schůzce nejstarších členů kmene jsme vyráběli závěsy. Původně to měla být jen část programu, ale ukázalo se, udělat závěsy je těžší, než jsme předpokládali, protože látka, která se téměř neměla srazit, se srazila o půl metru, následně se ale začala vytahovat, a nakonec jsme stejně museli přistoupit k nastavování. (A to byste měli ještě slyšet ty kecy kolem – především náčelníkovy návrhy ohledně estetiky – prostě: sešli se sami odboníci !) Ještě, že se stavila Naďa a dost nám s tím pomohla. Přesto jsme po 1,5 hodině práce měli hotový teprve 1 závěs, takže nevím, jestli v době, kdy vyjde tenhle časopis, už vůbec budeme mít v klubovně kompletní zatemnění. Každopádně až závěsy uvidíte, buďte k nim shovívaví, protože to mohlo dopadnout ještě hůř.

Blecha

8. PŘEČTĚTE SI

- **Arkady Fiedler – Malý Bizon**

Byl letní čas a prázdniny se chýlily ke konci. Prázdniny končily, ale jen pro někoho. Má rodina se právě chystala k odjezdu do Chorvatska. Naštěstí jenom na týden a naštěstí už nás tam čekali Kuklovi. Teď k tématu. Základ takové cesty je hóóódné čtení. A já jsem se taky pěkně zásobil. Jednou takovou knihou, která putovala na dovolenou v mojí tašce, byl „Malý Bizon“ od polského spisovatele Arkadyho Fiedlera. Tato kniha vypráví o malém chlapci, který se narodil v jedné z rodin kmene Černonožců. Příběh se odehrává v době, kdy se na indiánské prerie dostávají bílí muži a s nimi i křesťanství, které je místním obyvatelům vnucováno. Chlapec jménem Malý Bizon prožívá mnohá dobrodružství, jež ne vždy dobře skončí. Jedním takovým příkladem je smrt jeho nejlepšího kamaráda Načepýřeného Orlíčka, který se omylem připlete do přestřelky se zloději koní. V knize je i pár odboček od života Malého Bizona, které pak vytvářejí dojem vlastního příběhu. Hlavní postava je pak svědkem vpádu evropských obyvatel do Severní Ameriky, postupného vyvražďování bizonů a vytváření indiánských rezervací. V jedné takové rezervaci se ocitne i kmen Černých Nohou. Malý Bizon se dostává do jedné ze škol v Anglii. Jeho bratr statečně umírá jako psanec po potlačeném povstání na řece Saskatchewan. Celá kniha končí návratem Malého Bizona ke svým rodičům. Příběh má spoustu smutných scén, ale také mnoho krásných zážitků z dětského dobrodružství Malého Bizona. Určitě doporučuji tuto knihu přečíst.

Pažout

9. PONEKUD ŠOKUJÍCÍ PŘÍSPĚVKY K ZAMYŠLENÍ

- **Big big problém**

Ze začátku bych chtěl dodat, že tento článek obsahuje nejen moje pocity, ale také pocity celého rodu Teča-we. Začnu asi letním tábořením, které schytalo už mnoho kritiky, pak bych se chtěl zmínit o „nás“, tj. lidech mezi 15-20 lety a nakonec o našich rodičích a dalším velkém problému – škole. Tak tedy k tomu táboření. Na tohle téma zaznělo už mnoho debat a pravděpodobně jich ještě spoustu uslyšíme. Náčelník a zbytek Velké lóže s výjimkou Juroše a Radka zastává názor, že letošní táboření bylo jedno z nejhorších, které zažili. Je těžké a pravděpodobně nemožné jim v tom oponovat, protože, a to si musí přiznat

většina z nás, jsme k atmosféře v týpí, programu a celému táboření prakticky nepřispěli skoro vůbec. Na druhou stranu, opravdu to bylo tak zlé? Opravdu se to všem zdálo úplně na houby? Nevím, ale myslím si, že většina neplnoletých to tak necítí. A nebo si to ani neuvědomují. Snažil jsem se přijít na to, jak se tomu příště vyhnout. „Starší“ by chtěli udělat tábor – týden nabitý hrama a programem (to mě děsí) a pak týden táboření s lidma, kteří jet tábořit chtějí, a kteří si to umí zařídit. I já si myslím, že jinak se to řešit nedá, ale pomůže to? Vyřeší to ten problém, nebo pak tábořit bude jezdit po dalších deset let jen

DEVĚT HLAVNÍCH ZÁSAD WOODCRATU

1. **HNUTÍ LESNÍ MOUDROSTI:** má sloužit ozdravení a osvěžení člověka.
2. **TÁBOROVÝ ŽIVOT:** Táboření je prostý život omezený na skutečné potřeby a zároveň vyvrcholení pobytu v přírodě. Táboření může být nejen příjemným osvěžením, ale i spásou pro tělo a duše vyčerpané shonem přepracovaného světa.
3. **SAMOSPRÁVA ZA VEDENÍ DOSPĚLÝCH:** Snad nikde nemá každý člen tolik možností podílet se na společných věcech rodu, kmene i organizace jako ve woodcraftu.
4. **KOUZLO TÁBOROVÉHO OHNĚ:** Oheň umožnil obrovský pokrok ve vývoji lidstva. Pro nás je sezení v kruhu kolem táborového ohně silným zážitkem, který spojuje všechny přítomné trvalým svazkem kamarádství a přátelství.
5. **VÝCHOVNÉ PROSTŘEDKY V DUCHU LESNÍ MOUDROSTI:** Plnění činů rozvíjí všestrannost woodcraftera. Nejedná se zde o učinnost, ale o souhrn všech dobrých vlastností – sílu, mrštnost, důvtip, šikovnost... Plnění Mistrovství pak vede k získání důkladných znalostí ve zvoleném oboru. Na rozdíl od zkoušek, které se plní v mnoha jiných organizacích, má woodcrafter možnost vybrat si sám zkoušky, které mu nejlépe vyhovují a v nichž může nejlépe splnit cíle, které si sám stanoví. V tom je obrovská přednost Setonova systému orlích per.
6. **POCTY PODLE STANOVENÝCH MĚŘÍTEK:** V našich zkouškách se nikdo nesnaží porazit ostatní, ale každý se snaží povznést sám sebe. Každý, kdo splní stanovený počet poct, může se stát například Sagamorem. Tento stupeň mu není odepřen jen proto, že někdo jiný je silnější než on.
7. **OSOBNÍ VYZNAMENÁNÍ ZA OSOBNÍ VÝKONY:** Touha po slávě je nejsilnější motivací u primitivního člověka. Vyspělý člověk by měl mít nějaký vyšší princip. Naše udlílení orlích per a titulů není odměnou za vykonané činy, ale jejich uznáním. Člověk nachází ve svých činech vnitřní uspokojení, ale potřebuje i spravedlivé uznání. Podstatou získávání a „hromadění“ poct není tedy ozdobení šerpy hezkými malými pery, ale další získávání a rozšiřování znalostí každého woodcraftera. Setonova povídka Stoupání na horu nejlépe vyjadřuje smysl této zásady.
8. **IDEÁLNÍ HRDINA:** Naše činnost je často inspirována Indiány nebo jinými přírodními národy. Není to proto, že bychom chtěli utéct od skutečnosti života v civilizaci, ale proto, že čistý, mužný a statečný vzor Indiána je dobrou inspirací pro naši činnost a pomáhá nám naplnit poslední z devíti zásad.
9. **MALEBNOST VE VŠEM:** To je velmi důležitá zásada. Malebnost působí na podvědomé složky osobnosti a rozvíjí citové vnímání světa. Proto využíváme všemožně kouzla titulů, pestrých šerp, krásných obřadů, kmenových zvyků, tanců a písní.

úzká skupinka lidí? To přechází v další věc, o které je třeba diskutovat. Jsou to naše představy. Představy o tom, jak bychom chtěli tábořit, jak mají vypadat schůzky a jak máme vypadat my. Někdo si myslí, že představy těch ostatních jsou příliš idealizované. Je třeba zamyslet se, je-li to vůbec realizovatelné. Já si myslím, že každý by měl ve svých nárocích na sebe přidat a to hodně, ale neklást tyto nároky na ostatní a v tom případě jim naopak alespoň trochu slevit. Měl by si uvědomit a vžít se do těch ostatních. Tím myslím např. dospělé do nás. Zkuste si uvědomit, že taky nežijeme bez problémů, že máme svoje povinnosti vůči rodičům, škole atd. Ke škole se zmíním ještě později, ale myslíte si, že je lehké vycházet s rodiči, kteří do nás hustí, že na 1. místě je škola, škola a škola a nic jiného? A potom teprve naše „koníčky“ – čili kmen. Většina z nás si myslí své, ale nevím, jestli chcete abychom ignorovali naše rodiče. Další věcí jsou názory. Názory naše, dospělých a rodičů. Trochu jsme o tom debatovali po naší schůzce a shodli jsme se, že mezi námi je

taková malá propast. Propast, jež se s přibývajícím věkem stále zvětšuje. Čím jsme starší, tím mň se necháváme ovlivňovat staršími a máme stále více rozlišných názorů. Dospělí od nás něco očekávají, myslím si, že to jsou jejich představy, které však souvisejí s jejich věkem a s tím, co prožili. Jenže si neuvědomují, že na to nemusíme být momentálně připraveni a že to tak budeme taky jednou cítit, jednou, až budeme starší, až budeme mít stejné problémy a závazky, ale to už zase bude ta skupina lidí, jež si dnes zařizuje, nebo už má zařízený život, zase o něco dále, a jejich představy už budou úplně jiné. Musí si uvědomit, že oni si zařizují život, ale my si teď musíme vybudovat základ, na kterém teprve budeme zařizovat ten zbytek. A ten základ je podle našich rodičů škola. Říkají, že škola si zařídí život, jenže asi nechápu, že náš život je kmen. Pro ně je to jen koníček. Případá mi to, jako kdyby problémy, jež tady řešíme šly úplně mimo ně. Jako kdyby si mysleli, že je to úplně nedůležité, a že je to jen něco, o čem se bavíme, abychom si připadali důležití. Nechci tím říct, že se chceme vykašlat na školu, to ani náhodou, ale taky nechci sedět doma a šprtít se a mít jen jedničky a dvojky. Škola je věc, která nás naučí přežít v tomto světě. Ve světě, kde člověk vytvořil věci, na kterých se stal úplně závislým. Možná bych doporučil přečíst si úvodní článek na www.woodcraft.cz. Možná tento článek něco změní, možná tady píšu úplně kraviny, možná se nezmění vůbec nic ... Teď nemám ani odvahy psát malou radu na závěr.

Pažout

• Jaký si je udělaš, takový je máš

Když jsem si přečetla poprvé výše uvedený článek, tak mě hned napadla spousta protiargumentů a chystala jsem se, že napíšu z pozice „těch dospělých“ nějakou peprnou reakci. Pak jsem si ale říkala, jestli není hloupé, řešit takové citlivé a ryze kmenové záležitosti přes veřejný časopis, jenže než jsem se rozhodla, přišel mi zajímavý mail, který zveřejňujeme dále. Takže jsem se nakonec rozhodla alespoň nějakou reakci napsat, ale stejně si myslím, že je třeba všechno probrat společně, škoda jen, že jsme si k tomu nenašli čas na letním táboření, kde jsou například večery v týpi k debatám jako stvořené. No, věřím, že se ale ještě najde i jiná příležitost. V Pažoutově článku je ale tolik problémů, že by to celé vydalo na samostatný časopis, takže vzhledem k nedostatku prostoru vyberu jen některé záležitosti. Už přeskočme téma tábor – táboření a nechme na každém, ať si sáhne jen do vlastního svědomí a ta cizí nechá na pokoji. Co mě v tom článku zaujalo nejvíc je odkaz na stránky Ligy a vůbec to, jak do těch mladých rodiče hustí, že škola je na prvním místě, a dále taky to, kolik dnes mají –náctiletí problémů a jak „nestíhají“ (není to jen módní slovo?). K tomu všemu chci jen dodat, že taky „nestíhám“, nikdo z těch, kteří chtějí zodpovědně dělat více věcí najednou, většinou nestíhá, ale myslím si, že je to často jen o tom, uspořádat si čas a stanovit si priority – např. posedím o hodinu déle u televize, nebo v tom samém čase připravím hru pro malé na schůzku? (a podobně). Nemůžu tady ostatním radit, protože sama neumím (nebo nemám dost pevnou vůli) uspořádat si správně svůj denní program. Prostě taky „nestíhám“, jen nechci, aby někdo nabyl dojmu, že s přibývajícím věkem problémy ubývají a volný čas přibývá, právě naopak. No ale... k té škole a rodičům atd. Když už se vzájemně odkazujeme na www.woodcraft.cz, zajímalo by mě, jak často (a jestli vůbec) si i vy –náctiletí tyto stránky prohlížíte a nakolik uvažujete o věcech, které tam čtete. A další věc: upozorňujete na tyto stránky i vaše rodiče? Nebo ukazujete jim někdy Bizoní vítr, zvláště pak rubriku „Nosí šerpu poct“. Ptám se proto, že

tam (ale samozřejmě i jinde) se například někdy dočtete o lidech, kteří se celý život aktivně věnují woodcraftu (a jsou to často už lidé v úctyhodném věku), pracují pro druhé a přitom všem ještě *stihli* získat akademický titul a jsou i uznávanými odborníky ve svém oboru. Jak to, že ti lidé „stíhají“? (Teď aby si zase někdo nemyslel, že straním pouze lidem, co mají v kapse alespoň jeden diplom: naopak, už mnohokrát jsem se přesvědčila, že často platí stará pravda: čím větší titul, tím větší pako. Snad se nikdo neurazil, všechno myslím jen obecně.) Tím vším jenom směřuju k další věci, která mě v Pažoutově článku přinejmenším udivila. Mám totiž jisté pochybnosti (a že už studuju pěkně dlouho!) o tom, že „škola je věc, která nás naučí přežít v tomto světě“ (to by se muselo školství, alespoň to naše, změnit úplně od základů), a právě tady už se dostávám zpátky k tomu, jak kdo čte, či chápe články o tom, co je to woodcraft. Já jsem se tam schválně podívala v době, kdy vzniká tento článek a vidím tam docela jasně: „program woodcraftu nehlásá útěk do přírody ani nechce z lidí vychovávat Indiány nebo zálesáky, ale pracuje dlouhodobě na lidském charakteru, program LLM poskytuje svým členům poutavou možnost celoživotně se vzdělávat ... udělené činy... tak nejsou ceny, nýbrž pobídka k další práci na sobě a pro ostatní... vypracovaná pro všechny věkové kategorie ... Svitek březové kůry pak je podnětem k tomu, co všechno se ještě člověk může naučit ... jedinec se ale nevyvíjí jedním směrem, Orlí pera vedou k morálnímu růstu celé osobnosti ...“ Jinými slovy (a možná pro někoho příliš idealisticky): pevný a nepokřivený charakter, nebo alespoň snaha k němu dospět, a dále ochota se stále rozvíjet všemi čtyřmi směry, jsou tím, co nám pomůže přežít v dnešním světě. Myslím si, že pokud by to bylo jen o té škole a následném budování kariéry všemi dostupnými prostředky, bylo by to dosti smutné, ne? Na závěr této zmatené úvahy ještě poslední citát z ligových stránek, který, zdá se, začíná být pro mnohé aktuální: „V určitém věku se člověk obvykle usadí a z různých důvodů „nemá čas“ učit se novým věcem. LLM je jednou z mála organizací se systematickou podobou celoživotního vzdělávání.“

Blecha

• Užij si weekend

Už dlouho se mi zdá, že ztrácím cenu. Africkejím dětem hlad nezaženu.....

Je to tu znovu, zas a pořád. Připadá mi to jako inzerát z časopisu BRAVO: „Jmenuji se Michaela, je mi 16 a jsem těhotná“. Jednoduchá rada: zjisti si, kdy ti to jede, a skoč pod vlak.

Nevím, čím to asi může být, že se mi chce pořád kritizovat ty starší, ale nedávno se stala věc, kterou nepochopím snad ani v devadesáti. Opět jsem se ujistil, že naši milí rodiče nám prostě nevěří. To ti moji mi alespoň jo, ale to je tak vše. Ani se jim nedivím, protože mít syna nebo dceru, kteří kouří od 3. třídy, pijou vše co má minimálně 10% alkoholu, vracejí se brzo ráno ze Stodolní a ve škole jim hrozí propadnutí tak z pěti předmětů, bych taky nikam nepustil.

A teď vážně. Nenalézám něco špatného na tom, když si chce parta teenagerů zajet na jednu noc na výlet, kde se setkají s přáteli, jež neviděli více než půl roku, ukážou si fotky, zahrají na kytaru, povypráví zážitky, udělají rodičům vnučata, pozvrací záchod a pobouří sousedy. Ale my víme, oni měli taky přece 16. Jenomže to bylo v době, kdy se loučili s tanky s červenou hvězdou a zelenými panáčky volajícími [: zdravstvejte:]. A když byli o něco starší, šli zvonit klíčkama na náměstí. Dnešní svět je však zkažený, líný a nelibostný

zároveň. Opravdu jsme tak znetvořeni nynější civilizací? Někdo snad. Vím, je to asi těžké, uhlídat své ratolesti od zhouby současného světa.

A teď zpět.

Možná je to tím, že rodiče ani neví, co tady děláme, a hlavně, proč to děláme.

VIZ www.je.to tu někde v časaku @ ale nevím kde.cz

Už bych měl končit. Všem se omlouvám za případné srdeční infarkty, ale znáte to: Píšu, co si myslím, a za tím si stojím. A já říkám, že vyrostu, půjdu postavit Jeruzalémský chrám a podle pověsti vypukne APOKALYPSA, Ježíš Kristus sestoupí na zem a bude soudit dobré i zlé, mrtvé i živé a já půjdu do pekla, neboť tam je alespoň teplo.

Adios vaše Teča-we

Juroš, Pažba, Brado, Eva, Květa, Kečup

10. HUDEBNÍ RUBRIKA

Na první schůzce redakční rady se Pipka nadšeně hrnula do této rubriky, neb prý má nějaký výborný nápad či materiál, to ovšem bylo 8. října. Od té doby o sobě Pipka nepodala žádné zprávy, zřejmě zahodila všechny mobilní telefony a zrušila si mailovou schránku. Máte-li jakékoli informace o pohřešované osobě, můžete je doručit kterémukoli „živému“ členovi našeho kmene.

za truchlící pozůstalé členy redakce Blecha

11. SERIÁL

Tak na tomto místě měl být opět zajímavý seriál z kmenového života. Bohužel ale Kečup, který má tuto rubriku na starosti, má teď tolik práce, „nestíhá“, protože navštěvuje spoustu jistě velice užitečných kroužků, že seriál buď vůbec nevzniknul, nebo jen nebyl dodán. S případnými dotazy a připomínkami se proto prosím obračejte na Kečupa.

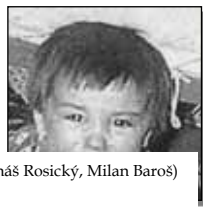
za zbytek aktivně pracující redakční rady Blecha

12. MINISOUTĚŽ

Tentokrát jsem měla připravené fotky speciálně pro naši kmenovou fotbalovou fanyнку, ale pomalu se mi zdá, že už jí tohle kolo soutěže budu muset věnovat „in memoriam“. Takže především pro Pipku a pak pro všechny fotbalové znalce:

(Rada pro nezalce: pokud se vám to bude zdát moc těžké, zkuste si prolístovat červencová vydání MF Dnes, možná vám to pomůže nebo mrkněte pod obrázky.)

Blecha

(Zleva: Pavel Nedvěd, Tomáš Rosický, Milan Baroš)

13. ZPRÁVY Z KMENOVÉ RADY

Na poslední kmenové radě byl konečně oficiálně stanoven název letního táborení:
Táborení v nových lovištích

❖ **Vznik rodů**

S novým kmenovým rokem vznikly tři samostatně fungující rody:

Teča-we - mladá krev - členové ve věkovém rozmezí Kečup - Juroš, rodovým náčelníkem si zvolili Juroše, zatím se zdá, že činnost tohoto rodu je kulturně-debatně-hudební, v poslední době se objevuje i kolektivní literární činnost, uvidíme co dál, schůzky mají v pátek mezi 18. - 20. hod.

Černí medvědi - rod našich nejmenších + „mimoni“, nebo ti, kdo se cítí lépe ve společnosti menších dětí, program pro tento rod zajišťuje Kmenová rada a v praxi uplatňují „stařešinové“ kmene, očekáváme stále, že se však zapojí i jiní a vlijou do starých a stále stejných her (atd.) novou krev ..., schůzky jsou v úterý od 17 do 19 hodin

Rod nejstarších členů kmene si zatím název nezvolil, rodový náčelník je volen podle typu rodové výpravy, nejbližší rodovou výpravou budou buď Vlčí hlídky nebo až kulturní akce 1. 12., rodové schůzky jsou nepravidelné, vždy když je čas.

❖ **Narozeniny v kmene**

25.11. - BF 25 let
 6.12. - Gabula 27 let
 17.12. - Terežka 10 let
 24.12. - Ondráš 13 let
 30.12. - Dávy 28 let
 6.1. - Bradek 18 let
 24.1. - Malý(á,í) Gavelčík(ová,ovi) 0 let
 25.1. - Květena 17 let

❖ **Čtvrteční lakros**

Čtvrteční lakrosový trénink stále probíhá, takže prý nemáte sedět doma.

Hraje se od 18 do 20 hodin v tělocvičně budovy VŠB v Michálkovicích. Poplatek za tělocvičnu činí 15,- Kč na osobu.

❖ **Doplňky do výpravníku**

pátek 19. 11. - tematický večer s Tempem, kdo je ochoten prezentovat své výrobky na této akci, měl by je dopravit do klubovny **nejpozději** do čtvrtka 18. 11.
 sobota 27. 11. - adventní dílna od 13.00 hodin
 neděle 5. 12. - posunutý termín kmenového sněmu

Každé úterý od 19. hodin probíhá v klubovně kmenová rada, na které by měli být přítomni alespoň právě její členové a zástupci rodů, protože se zde plánuje program schůzek, společné výpravy a jiné kmenové záležitosti. Nelze všechno probrat během několika minut, proto prosím rodiče o shovívavost a členy kmenové rady o dochvilnost. (Neb jak se všichni shodli, tak bez předchozí omluvy se po akademické čtvrthodince vybírají 2Kč za minutu - pozn. Dávy).

14. CO NEBYLO KAM ZAŘADIT

• Ahoj, klubovno!

Doufám, že si už všichni všimli, že náš kmen má novou klubovnu (a to dokonce na velice romantickém místě-u hřbitova.)

Budova organizace YMCA. V jejich prostorách jsme „prožili“ necelých 5 let činnosti.

zúčastnili schůzky kmene Wabash. Nevím, jak ostatní, ale já jsem tenkrát byla pořádně vyjukaná, protože to pro mě byla přece jen změna.

Taky si vybavuju, kolik nás na začátku bylo a kolik lidí náš kmen již opustilo.

Určitě byly nezapomenutelné všechny Vánoce, které jsme spolu strávili. Když už jsme u té zimy, tak „na pochvalu“ Ymcy je třeba říct, že nám v klubovně bývalo docela teplo.

Na druhou stranu „docela horko“ bylo možná některým i tehdy, když jsme byli zváni na různé „super akce“ (Bambiriáda apod.), abychom „prezentovali“ svou činnost.

Zažili jsme v klubovně určitě mnoho příjemných věcí(narozeniny, několik sněmů,...), ovšem někdy to až tak „růžové“ nebylo.(Pamatujete na „menší nedorozumění“ s některými lidmi, vytopenou klubovnu nebo okno, které „někdo“ rozbil?) Ale myslím, že těch příjemných zážitků bylo rozhodně více.

A pak přišel zlom Z a den D, kdy jsme začali shánět novou (lepší) klubovnu. A nastaly problémy, kde ji najít.

Myslím, že je to docela velká změna, proto bychom možná mohli trochu zavzpomínat na klubovnu starou, která se nacházela (kdo to náhodou neví) v Přívoze.

Jenomže každému určitě utkvělo v paměti něco jiného, každý má svůj vlastní názor. Takže já se to pokusím nějak „shrnout“ za sebe. A pokud se neshodneme, tak bohužel, ale tak to prostě беру a

cítím já...

Co si pamatuji určitě, tak to je říjen 2000, kdy jsme se poprvé

Nakonec jsme vyjednali místnost v michálkovickém husitském kostele, což jsme uvítali, protože to budeme mít daleko blíže než do Přívozu.

A pak se pracovalo...hodně...a dlouho..., než to vypadalo jako dnes. A po letošním táboření byla klubovna konečně hotová.

Ale na 1. kmenové schůzce jsme se sešli ještě v Přívoze, abychom se náležitě rozloučili se starou klubovnou.

Chvíli jsme je tak seděli, a povídali si, pak se slova ujal Tom a nastalo „loučení“.

Stará klubovna - pohled od oken

Rozloučení se starou klubovnou

Tom říkal, že bychom mohli alespoň zavolat: „Ahoj, klubovno!“ .Tomu jsme se trochu uculovali...a...nakonec to dopadlo tak, že si „Ahoj, klubovno!“ zavolal Tom sám. A ostatní? Ti se nejen culili, ale teď už se naplno rozesmáli. Ale můj názor je, že ten, kdo chtěl, tak se s klubovnou rozloučil po svém.

Co říct nakonec?

Věřím, že nám v nové klubovně bude příjemně a že nás čeká jen

spousta krásného...a doufám, že stěhování nebude nikdo litovat...

Květuš

• Jak měl náčelník 33 let

11. října nám na náčelníka přišla Kristova léta. A ačkoli normálně narozeniny slaví dost sporadicky (vždy, když si náhodou vzpomene), takovéto významné výročí jsme si nemohli jen tak přejít bez povšimnutí. Samozřejmě jsme se dopředu dost důkladně připravili: BF sbil pěkný dubový kříž, který jsme ozdobili trnovou korunou, a dále jsme náčelníkovi věnovali různé podpůrné prostředky, neboť už má nejvyšší čas, aby si pořídil syna (né, že bychom mu do toho chtěli kecat ©)

Takže Tom dostal ještě svůdnou noční košilku s čepičkou, kofeinové tablety (kdyby bylo nejhůř !) a nějaké ty „kuželky“. Předávání darů proběhlo u náčelníka doma, kde jsme měli možnost obdivovat i jeho 2 nové kusy nábytku, k nimž si ještě přidal ten dubový kříž, no a šli jsme to všechno zajíst do oblíbené pizzerie.

A kdo u toho nebyl, jeho škoda, protože platil náčelník.

Blecha

Tom obdivuje svůj kříž

Naďa upozorňuje Toma na „zajímavý“ nápis

• Půlkolona

To, že někteří naši soukmenovci tráví nedělní večery v tanečních, už jste asi stihli všichni zaregistrovat. Ale oni už jsou tak dobří tanečníci, že mohli 30.10. předvést své umění na 1. prodloužené lekci, takzvané půlkoloně. Jelikož Juroš měl odvahu nás taky pozvat a zařídil nám vstupenky, vydali jsme se s Davym (a foťákem) podívat, jak tam válčí., a trochu možná zavzpomínat na dobu našich tanečních.

Tak já to jen krátce popíšu. Všem to samozřejmě velice slušelo, obzvláště holkám, kluci se zase tvářili jako praví gentlemani. Kroky jim šly taky myslím dobře, i když občas asi nějaká tak špička utrpěla, ale o žádných vážných úrazech nevím. Ono to ale nebylo moc jednoduché některý pár pořádně zhlédnout, natož vyfotit nějakou momentku. Všichni se zásadně zašivali někde na druhé straně sálu, pokud to jen trochu šlo. Horší to ale bylo s námi, když jsme měli jít tančit, jelikož jsme zjistili, že kromě klasické polky a valčíku už nic neumíme. Dávy mi napovídá, že hlavně tango bylo pro nás velkým oříškem ☺. Pak

Někteří, jako Bradek se tvářili opravdu normálně.

Tanečník Juroš

probíhalo takové to klasické focení po párech, Dávy fotil nějaké skupinovky na objednávku, taky jsme viděli soutěž , kdy se tančil valčík s jablkem mezi čely atd...atd...Na závěr si tanečníci navzájem vyměnili dárečky. Obzvlášť Radek si odnášel kuriózní věc☺. Nesmím zapomenout ani na rodiče, kteří hrdě sledovali své ratolesti od stolu, hodnotili situaci, a samozřejmě se taky více či méně dobrovolně zapojovali do tance. Někteří dokonce při pohledu na množství krásných tanečnic zamačkávali slzu, že už sladkých 17 je dávno pryč :o).

Na úplném konci proběhla chvíli volná zábava. Dva hudebníci sice hráli a hlavně zpívali dosti otřesně, ale mládež nevypadala, že by jí to vadilo a dobře se bavila. No a pak už rychle domů. Druhý den se totiž konala přesunutá kmenová akce .....ale to už je zase jiná kapitola ☺.

Gabula

VŠEZVĚST 9/ listopad 2004 – občasník kmene Ligy lesní moudrosti – The Woodcraft League WABASH. Občasník je určený pro vnitřní potřebu kmene a také jako informátor pro rodiče a všechny lidi nejen okolo kmene. **Na časopise spolupracovali:** Dolasová Martina–Blecha, Kuklová Eva, Peterek Jakub–Pažout, Krejčíř Jiří – Juroš, Koziorková Michaela–Kvítka, Láska Radek–Brado, Gavelčíková Gabriela – Gabula **Foto:** Bulharsko-Havlík Vladimír – Gorbi, ostatní Gavelčík David–Dávy **Sazba a úpravy:** Gavelčík David – Dávy. Internet: <http://wabash.jinak.cz/> . Toto číslo vychází v nákladu 26 výtisků dne 15.11.2004